

'Estrangerismes'

Zones de contacte és un espai d'aprenentatges. Com tot espai d'aprenentatge, es compon d'una part de saber i molt de no saber. Parlar d'aprenentatges (en art o educació) no només ens salva de donar lliçons, sinó que ens convida a situar el cos i l'experiència al centre de les nostres pràctiques. Totes aquelles persones que ens dediquem a l'educació sabem que l'aprenentatge neix d'una relació viva i una profunda articulació amb l'altre, i no pas d'una mera transferència de coneixement. Quan parlem de contacte, no ens referim exclusivament al contacte directe dels cossos sinó a la presència, el risc i l'oportunitat d'aventurar-nos amb l'altre cap allò que encara no sabem.

Les que abracem una educació basada en els aprenentatges sabem que les normes condueixen, orienten, però no ensenyen res. El que ensenya és l'interès, el contacte i l'experimentació amb la matèria i amb l'altre. La norma només és un vehicle, una pauta que orienta conductes i, en el millor dels casos, permet els aprenentatges. El que emana de la norma no té res a veure amb l'aprenentatge si no som capaços de fer-ne experiència. Si una norma no es basa en relacions de reconeixement i confiança, esdevé la cosa més buida del món. Aleshores, com podem conciliar les pràctiques pedagògiques i artístiques amb "la nova normativitat"? És possible? És això, l'escola? És això, l'escena? De quines experiències i històries podem servir-nos en un moment en què se'ns demana que continuem essent "escola" sense escola o "escena" sense cossos? Quins límits i potencialitats plantegen els entorns d'ensenyament virtual? Si ja vivíem en una societat fragmentada, clientelar i moguda per un individualisme ferotge, què pot emanar d'aquesta nova normalitat sense la contribució de l'art i l'educació? Els reptes als quals ens enfrontem són molt grans i, cal dir-ho, ens desborden i generen ansietats de tota mena. Per això intuïm que, d'ara endavant, la salut de la nostra societat passarà per les aliances, les lluites i les confluències que siguem capaços de tramatar per defensar el sentit del que fem en art i educació.

Aquests mesos hem vist com s'han buidat escoles, teatres, biblioteques, universitats, museus i centres culturals de tota mena. En cultura, hem vist el fons de desemparament i abandó que té la precarietat que fa temps que denunciem des de tots els sectors. En educació, hem vist alumnes confinats a casa seva, mestres bolcats a acompanyar les famílies, claustres sencers fent formacions exprés per adaptar l'escola als nous entorns de l'ensenyament virtual, teletreballant més enllà del que es podria considerar saludable, repartint ordinadors a les portes de les escoles. També hem vist companyes que no tenien res a fer, entre el plaer del temps alliberat i l'angoixa d'haver de guanyar-se la vida sense mitjans ni possibilitats per fer-ho. I moltes companyes que mai han tingut res a fer perquè senzillament no comptaven a les selectes files de la normalitat.

Totes les crisis comporten riscos i oportunitats, però també funcionen com a espais de revelació, on moltes de les contradiccions i les potències de transformació de la societat queden, per dir-ho d'alguna manera, al descobert: exposades i disposades als ulls de qualsevol. Si podem parlar d'aquesta crisi com a espai d'aprenentatge, a nosaltres la crisi ens ha revelat dues coses: la primera és que part de les certeses i veritats inqüestionables que sostenen el nostre món són ficcions revocables. La segona, més breu i militant, és que en la defensa del que és públic ens hi va la vida. Com podem continuar sostenint el sentit del que fem d'ara endavant? Què hem après col·lectivament d'aquesta experiència? Cap a on ens hem desplaçat com a subjectes?

Els aprenentatges no es donen d'una vegada i per sempre, es renoven, es discuteixen, es conjuguen i s'obliden. A vegades esdevenen de manera inesperada, com en aquesta crisi, on tots els pilars del món comú, com la vida, l'educació, la cultura o la salut, tornen en forma de pregunta i aspiració. De fet, els aprenentatges tenen molta cosa en comú amb els horitzons. En primer lloc, i contra el sentit comú en la matèria, els horitzons no els tenim al davant, sinó que ens envolten. En aquest sentit, els horitzons (com els aprenentatges) mai no s'acaben de copsar en tota la seva extensió, són locals i corporals: depenen de la nostra posició en l'espai. S'esdevenen al voltant nostre, i sempre hi ha regions senceres que romanen en reserva, d'amagat de la llum del dia (o de la consciència). Ambdós són tossudament parcials i eviten la rotunditat satisfeta del saber complet. I potser el que és més important, a cada gambada que fem rere un horitzó (o un aprenentatge), aquest fa que ens tornem infinitament estrangeres a nosaltres mateixes. En aquest punt, el sentit comú també ens enganya. No és l'horitzó el que es mou, som nosaltres les que ens allunyem de la nostra posició inicial per albirar altres coses. L'horitzó (i l'aprenentatge) tan sols hi són per recordar-nos que no ens els acabarem mai. Però hi ha dos riscos en aquesta paràbola: moure'ns frontalment, i no mirar mai enrere per comprovar que ja no som al mateix lloc. Ni som les mateixes, potser.

Esther Blázquez i David Pérez, artefactum
Maig 2020

Més info a info@granerbcn.cat

Segueix-nos a les nostres xarxes socials @granerbcn

Consulta el nostre web www.granerbcn.cat

I apunta't al nostre butlletí de notícies

Des de tots aquests canals t'anirem informant a mida que avanci el curs.

EDUCATIUS GRANER 2020-21

Zones de contacte, amb la mediació d'artefactum

Zones de contacte explora les relacions entre les arts vives i la pedagogia des d'una perspectiva que situa el cos, l'experimentació i la investigació a la frontissa entre l'escena artística i l'escena educativa. A través de la creació de comunitats d'aprenentatge que habiten els "entre-llocs" de l'art i l'educació, proposem donar-nos temps i espais on compartir preguntes sobre allò que fem i com ho fem, elaborar els sentits de les nostres pràctiques, i obrir espais de conversa on intercanviar eines, procediments, i maneres de fer pròpies. Aquests "entre-llocs" als quals apellem convoquen sabers diversos, veus encarnades i experiències situades per tal d'estranyar-nos, qüestionar-nos i comprometre'ns des del reconeixement mutu.

Prenent com a eixos l'escolta, l'observació i l'acció, el programa proposa una metodologia de treball basada en la col·laboració i el desplaçament de les posicions entre artistes, mestres i alumnes que facilita la transversalitat dels aprenentatges, fa circular les pràctiques i els sabers locals, i mobilitza els rols (de poder) que s'articulen entre qui ensenya i qui aprèn (a l'escena educativa), o qui actua i qui observa (a l'escena artística). Amb aquest joc de transferències i desplaçaments entre escenes, pràctiques, rols i sabers, volem impulsar dinàmiques on pensar l'art des de la pedagogia i la pedagogia des de l'art, obrint espais de confluència on experimentar amb les pràctiques i narratives de l'art i l'educació.

Apunts per assajar una llengua per a la conversa

Zones de contacte es proposa com un espai de trobada on posar en joc qüestionaments, pràctiques, matèries, eines i formes de fer pròpies de les pedagogies i les arts en viu. El propòsit d'aquest espai medial -per tant frontissa- és generar comunitats d'experiència i aprenentatge basades en processos de conversació oberts, múltiples i polifònics on ressonin totes les veus, i es posin en contacte les gramàtiques i els modes concrets de fer art i educació. És un espai per qüestionar col·lectivament allò que fem (com a mestres i artistes) i com ho fem. Pensar els gestos concrets que obren una relació pedagògica i estètica amb el món. Tornar a posar les matèries al centre de les pràctiques estètiques i educatives per revisar els nostres compromisos amb els mons que volem fer viure, i les formes concretes de fer-los viure. I elaborar els sentits de tot plegat per albirar els horitzons que ens (con)mouen i confrontar els discursos dominants des de la potència de les pràctiques vives i situades. Quins són els gestos, els propòsits i les matèries que articulen el nostre compromís amb el món i amb els altres? Per què és importat fer escola amb les arts vives? Quins sentits podem elaborar a partir de les temptatives i experiències situades que desenvolupem? Com podem compartir públicament les vivències, els dubtes o els qüestionaments que ens interpel·len desde la quotidianitat de la pràctica i l'ofici?

Qualsevol investigació neix d'una inquietud vers al món, d'un llampec que fa tremolar el nostre cos segons la fórmula del *sapere aude* (atreveix-te a saber) i ens convida a fer-nos preguntes sobre les realitats que ens envolta. Si fem una aposta per la investigació no és pas per l'ambició d'instituir comunitats de producció de coneixement, sinó pel desig de transformar-nos i la convicció de què potser, el que ens cal, són espais i temps per pensar plegades els sentits d'allò que fem, o volem fer viure. I el primer repte que se'ns presenta en un "entre-lloc" com Zones de Contacte és potser trobar una llengua per la conversa entre les arts i les pedagogies.

Aquesta llengua per la conversa que proposem és un "entre-mons": l'interstici obert entre dos mons que no poden seguir encisats en els seus respectius llenguatges sense entomar plegats els reptes i compromisos d'una realitat que els vol oblidar i els fa enrere. Dir que necessitem una llengua per la conversa implica llavors assumir el repte de crear una llengua sense propietàries, que deixi enrere les retòriques i els jocs d'autoritat que ens ofeguen, per donar-nos l'educació i l'art que volem viure.

Amb aquesta voluntat d'iniciar una llengua per la conversa, a tombs vacil·lant, potser encara naixent, i de bon segur frontera i mestissa, us presentem quatre línies de conversació que ens conviden a encetar un diàleg on fer ballar (i lluir) els "entre-llocs" de les arts i les pedagogies.

Atenció, percepció i moviment a la infància | Bressol i infantil
Cossos, fantasies i diversitat a l'educació | Primària
Ritualitat i gamificació dels aprenentatges | Secundària

artefactum

és un col·lectiu format per Esther Blázquez i David Pérez que transita entre les arts en viu, l'educació i el pensament crític.

LA RESISTÈNCIA AL “PLANETA COBALTO”

ALBA RIHE I LAILA TAFUR, A PARTIR DE L'EXPERIÈNCIA DE PLANETA COBALTO AMB L'ACOMPANYAMENT D'IMMA SOLÉ A L'INSTITUT MONTJUÏC.

L'ara de les pràctiques artística i corporal passa a un futurible inaccessible de moment, i dins d'aquest marc cal una reformulació de la manera de fer i moure aquest cos que fins fa relativament poc tenia en la trobada presencial el seu principal suport. Hem passat a reunir-nos en un sol cos fantasmal disseminat en pantalles, a l'estil de santa Teresa de Jesús, repartida a trossets entre els seus fidels i devots seguidors, descobrint de sobte quatre braços i tres cors: un cos zombie que supera en extensió al cos viu. Traduir a paràmetres virtuals instruccions que abans s'activaven en sessions presencials implica la necessitat de termes com ara videopresència, teletreball, zoom, etc., i, a més, suposa la independència i l'autonomia de cossos diversos en diverses situacions de confinament. Si bé són les eines que tenim més a mà per gestionar aquest gir de guió i viure l'experiència de crisi amb la mínima frustració corresponent a la caiguda del que coneixem, nosaltres preferim desaccelerar la producció i vincular-nos amb el present des de la cura mútua i la cooperació.

Nosaltres proposem continuar, elaborar pràctiques d'acord amb la situació, sense oblidar ni el benestar de les teenagers ni la categoria d'arts vives, que és la que ens agrupa i ens imprimeix moviment. Gràcies a l'Imma, la professora de música que ens acompanya en l'aventura, coneixem la situació individual de les alumnes i el context general de l'institut. Les dinàmiques que Lengua Viva articulava a la classe presencial ja no són útils en aquest nou medi (el dansaoke i les sessions de ball col·lectives a partir de la còpia; l'aparició d'un cos humus, una massa sense límit que es deixa modificar pel que toca; les derives poètiques de paraules relacionades en semàntica o fonètica, contingudes i expressades en un imaginari compartit, etc.), han de ser substituïdes per alguna cosa que tingui sentit en aquest nou panorama i que, a més, les allunyi de la urgència i l'exigència que el sistema educatiu ha escollit exercir en el nou format educatiu.

Els processos d'investigació van units a la necessitat d'acció, a la suor, a la resistència i al cansament que implica una voluntat posada a disposició dels sabers i la supervivència. L'adaptació a les formes de producció i al treball exigeix més que no pas ofereix; les eines de les quals disposa l'art per teixir el que és comú tenen uns altres temps, uns altres paradigmes. Si entenem la dansa o la performance com a activitat intel·lectual, podem incloure'ns-hi i desplegar aquest paradigma. La categoria arts vives ha estat ampliada a arts zombies, que ja no són altra cosa que la imatge virtual del que eren, on se substitueix la presència per avatar i es canvia la carn per píxels. Aquestes pràctiques de dansa o arts vives esdevenen una reinvençió de si mateixes des de la lògica productivista i no tant la presència, que no representa altra cosa que el que és.

En els moments de crisi hi ha qui diu oportunitat, d'altres amenaça capitalista que vol sobreposar-se al més aviat possible a la falsa necessitat de consum. Totes dues coses són certes, perquè necessitem seguir mentint-nos, creient i creant ficció. I en tot això el cos té molt a dir-hi, i la música molt a injectar-hi, i l'una i l'altre tenen fam de canviar, d'intercanviar, justament a causa de la commensurabilitat dels afectes i defectes.

Quina disciplina és la disciplina que et necessita tota per posar-se en acció? El moviment i el cos en aliança per produir què? Pensament, tasques, salut, oci, maneres d'estar juntes? Què? Quina disciplina és aquesta? És una indisciplina?

Les facetes lògica, verbal i racional queden relegades a les assignatures “de tota la vida”. Nosaltres, amb Planeta Clobalto, portem tot allò que traeix els noms i les definicions, el que vol romandre en el terreny de tot allò “encara per...” i animar al joc, al plaer i al desconcert. Vam començar l'activació del Planeta Clobalto en un estat de quarantena, vam escollir com a suport l'inici d'un relat de ciència-ficció creat a partir d'un escenari fantàstic, en què els alumnes de l'assignatura són cocreadors d'aquest nou lloc ficcionat. Aquests processos ens duen a la fabricació col·lectiva de paisatges futuristes que, a base de missions enviades setmanalment, obren el debat sobre com volen que sigui el Planeta Clobalto, els seus habitants, les seves reunions i festes, el seu llenguatge, el seu cos, etc., ja que ara la classe forma part de La Resistència de Luzazul. Fem servir diferents eines de comunicació per arribar als nostres adolescents, des de cartes fins a xerrades per zoom, collages o haikus dins d'una ampolla, a fi d'allunyar el cos de la pantalla i activar el pensament crític a través del joc.

Cossos adolescents envaïts per la vergonya, entrenats en la restricció, en el “no facis això, no facis allò, seu, espera, escolta, si no fas això no moles, si no fas allò altre es riuran de tu, si ets estrany ho tens clar...” Aquests cossos demanen a crits disbauxa, demanen a crits límits, perquè no saben fer ús de la seva llibertat, ningú els n'ha ensenyat, ben al contrari: a compartir la història sense remugar!

Lengua Viva, ara Planeta Clobalto, vol aprendre amb elles d'aquest moment planetari i desfiar la història, ser la resistència amb la qual es puguin reivindicar altres maneres d'aprendre, d'estar juntes, d'inventar i compartir imaginaris, de desplaçar el deure al plaer, de mirar-nos com a iguals i posar l'experiència en simetria amb el fet d'atresorar dades. Cercar espais a mig camí entre la intimitat i una sessió en línia, treballs que es complementin en diferents temps i que comportin l'alegria de compartir-nos en aquestes temps tan aïllats.

PEDAGOGÍAS DEL CAOS A JAULA LIBRE

ÉLISE MOREAU I ELISA KEISANEN, FRAGMENTS EXTRETS DE LA RELATORIA DEL TALLER JAULA LIBRE DESENVOLUPAT AL CICLE DE PRIMÀRIA DE LES ESCOLES BÀRKENO I ENRIC GRANADOS EL CURS 2019-20.

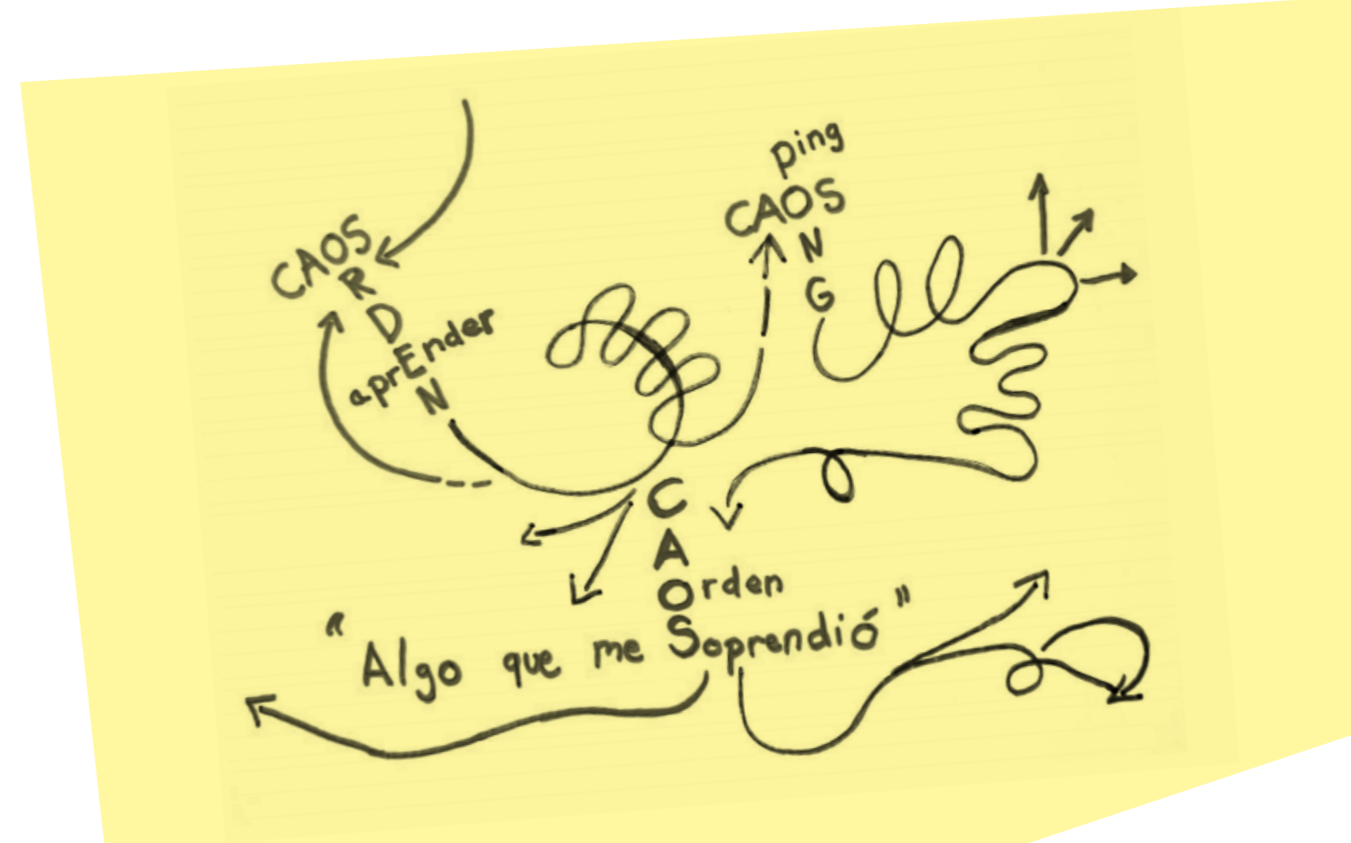
¿Por qué el caos? ¿Por qué empezar a sumergirse en un tema tan amplio, complicado y diverso como es el caos? Investigar sobre el caos fue una evidencia ya que, simplemente, es lo que surgió en los talleres. Tomamos la decisión ética de no evitar lo que estaba naciendo, sino de abrazarlo, y seguimos convencidas de que partir de lo que hay es la mejor manera de favorecer el desarrollo de la propuesta. Si fue el caos lo que nació en ¡Aula libre, pues iremos conociendo este elemento con el deseo de hacernos cada vez más capaces de colaborar con él igual que se colabora con un tercero, conociendo sus tendencias, sus calidades y sus puntos débiles.

La experiencia fue anterior a la reflexión teórica. Nos remueven las ganas de entender lo vivido para poder mejorar lo que está por venir. La investigación se encuentra, por supuesto, todavía en proceso. Aun así, sentimos la necesidad de compartir las preguntas, las dudas y las pistas que estuvimos desvelando al acercarnos al caos, a su teoría y a su pedagogía.

La teoría del caos abrió un nuevo campo de investigación en la pedagogía. A partir de los años 90, numerosos investigadores se acercaron a la ciencia de la educación con el objetivo de desvelar nuevas posibilidades apoyándose sobre los recientes descubrimientos caóticos. Una de esas nuevas prácticas, la llamada Pedagogía del caos fue inicialmente desarrollada en Colombia por José Vicente Rubio y su equipo. Esta nueva visión llegó tímidamente a España en 2005 con el artículo Teoría del caos y práctica educativa de Antoni Joan Colom Cañellas.

Nosotras nos tomamos la libertad de entender el caos como una palabra de todas y la teoría científica como una herramienta transformable, dejando atrás el problema de la corrección para facilitar la creación de nuevos pensamientos. La pedagogía, además de buscar en la teoría del caos respuestas concretas, la utiliza como una astucia imaginativa. Dotándose de una mirada ingenua y aficionada, la ciencia de la educación puede permitirse una visión renovada, con frecuencia matemáticamente equivocada pero útil. La pedagogía caótica piensa el proceso educativo como un fenómeno impredecible, complejo, diverso y no lineal. De momento no tenemos ninguna certeza. Lo que sí tenemos son preguntas y posibles aspiraciones. Podríamos aspirar a tener respuestas y a salir de la incertidumbre, podríamos aspirar a tener respuestas capaces de abrir un nuevo campo con miles de preguntas, más precisas, más técnicas y ojalá también más tontas; o incluso podríamos aspirar a nunca tener respuestas ciertas.

¿Dónde está mi límite, tu límite o el de los niños para tolerar el caos? ¿Es nuestro propio “método del caos” (¿tenemos uno?) sólo una excusa para tolerar la falta de disciplina o la falta de necesidad de disciplina de la vieja escuela? ¿Hasta qué punto es aplicable la pedagogía del caos en la realidad? ¿Cómo aportar una sensación de seguridad a las niñas en un contexto caótico? ¿Lo liberario es necesariamente caótico? ¿Cómo convencer a las niñas, las maestras y las familias del potencial de tal práctica? ¿Cuál es el espacio adecuado para desarrollar una pedagogía caótica?

Bibliografia il·lustrada

4 propòster per sumar al centre de recursos col·laboratiu

I TU, QUIN LLIBRE ENS RECOMANES?

Centres educatius CAIXA D'EINES 20-21:

EBM El Cotxet, EBM Niu d'Infants, EBM Collserola, Espai Familiar Casa dels Colors, Escola Seat, Escola Bàrkeno, Escola Enric Granados, Escola Ramon Casas, Institut Montjuïc i Institut Domènech i Montaner

Més info a info@granerbcn.cat

Segueix-nos a les nostres xarxes socials @granerbcn

Consulta el nostre web www.granerbcn.cat

I apunta't al nostre butlletí de notícies

Des de tots aquests canals t'anirem informant a mida que avanci el curs.

'El cuerpo como acontecimiento que se muestra' amb Bea Fernández

Ens centrarem en el desig de percebre que té l'infant de manera innata, des de la dispersió i duent a terme accions a partir de decisions canviants i de la seva pròpia atenció multifocal. Gaudirem de tota la dimensió afectiva que ens ofereix l'esdeveniment.

bressol infantil (0-6)

'House of the Seas' amb Xavier Manubens

Pensarem juntes a través de la dansa i la performance quin és el cos que volem construir i com podem fer-ho en comunitat. Partirem del concepte "house" de la cultura Drag i practicarem juntes totes les fisicalitats possibles i imaginables de la nostra pròpia imatge.

primària (6-12)

'CISCA' (Colònia Interspècie Simbiòtica de Curiositats i Actituds) amb Alba Rihe

A partir d'una metàfora biològica com és l'scoby i la seva capacitat de fermentació, ens endinsarem en les estructures i les narratives dels videojocs per investigar sobre el fet artístic i l'educació i compartir coneixement a través del joc i la curiositat.

secundària (12-16)

'Reír y llorar' amb Mariona Naudin

Farem un treball de connexió entre el nostre interior i el que és universal, el cos individual i el cos comú, entre allò físic i allò imaginari, a través d'eines que tenen a veure amb el cos, l'escena i la creació col·lectiva.

secundària (12-16)

Kosacoff de Laban a l'Art of Movement Studio, Manchester, 1940. Imatge a partir d'una fotografia original de Roland Watkins.

BRESSOL - INFANTIL (0-6)

Durant els primers anys de vida el cos es mou de forma instintiva, lliure de prejudicis, tot i estar a punt de carregar-se d'(im)posicions. En la construcció del vincle afectiu entre el petit i l'adult, les interaccions entre els dos són fonamentals. Per això ens marquem com a objectius experimentar en família i treballar amb les escoles bressol en projectes de llarga durada. Observant els grups d'infants, com és el seu joc, per veure què podem oferir des del llenguatge del cos i el moviment.

PRIMÀRIA (6-12)

Ser i estar, cossos que són i que a la vegada estan (dins de l'aula), cossos que aprenen (d'altres cossos), cossos que es mouen (sense ser-ne conscients). Cossos que s'avorreixen tot i no tenir marge de temps per sentir(se). Si el lloc excepcional de la dansa és la llibertat, treballar per tenir un cos disponible serà un dels objectius principals d'aquesta etapa educativa. Per això volem incidir en la consciència del cos, la seva presència, en els moviments propis i els dels altres. Un treball amb la gravetat, la suspensió i les diverses qualitats d'atenció.

SECUNDÀRIA (12-16)

Deconstruir l'arquitectura dels cossos: quins són els límits del que es pot fer i del que no es pot fer dins d'un institut de secundària? Creiem que tota pràctica pedagògica està travessada pel cos, i que és clau introduir la performativitat als processos d'aprenentatge. Per això proposem desaprendre el cos de les càrregues socials imposades, alliberant els sabers que han estat constrenyits. Volem posar l'atenció en les veus que parlen i les que no parlen, experimentar amb el moviment, per tornar a situar així l'experiència a l'aula des d'un treball conjunt amb l'alumnat, el professorat i un creador/a contemporani.

PROFESSORAT I MEDIACIÓ

Presentar-se de manera diferent a l'habitual o treballar amb altres narrativitats dins l'aula són alguns dels processos de transferència que es poden donar entre el fet escènic i la pràctica pedagògica. Les línies de treball que ens interessen investigar incorporen dispositius i metodologies properes a la creació contemporània, un diàleg constant entre presència, cos i pensament.

ZONES DE CONTACTE 2020-21

Programa educatiu del Graner, amb la mediació d'artefactum

COMUNITATS D'APRENENTATGE

BRESSOL INFANTIL 0-6

* El cuerpo como acontecimiento que se muestra amb la Bea Fernández
 Ens centrarem en el desig de percebre que té l'infant de manera innata, des de la dispersió i duent a terme accions a partir de decisions canviants i de la seva pròpia atenció multifocal. Gaudirem de tota la dimensió afectiva que ens ofereix l'esdeveniment.

LÍNIES DE CONVERSA

- Escola El Polvorí
- Escola Enric Granados
- EBM El Cotxet
- EBM Collserola
- EBM Niu d'infants
- E. Familiar La casa dels colors

PRIMÀRIA 6-12

* House of the Seas amb el Xavier Manubens

Pensarem juntes a través de la dansa i la performance quin és el cos que volem construir i com podem fer-ho en comunitat. Partirem del concepte "house" de la cultura Drag i practicarem juntes totes les fisicalitats possibles i imaginables de la nostra pròpia imatge.

- Escola SEAT
- Escola Bàrkeno
- Escola Ramon Casas

SECUNDÀRIA 12-16

* CISCA (Colònia Interspècie Simbiòtica de Curiositats i Actituds) amb l'Alba Rihe

A partir d'una metàfora biològica com és l'scoby i la seva capacitat de fermentació, ens endinsarem en les estructures i les narratives dels videojocs per investigar sobre el fet artístic i l'educació i compartir coneixement a través del joc i la curiositat.

- Institut Montjuïc

* Reír y llorar amb la Mariona Naudin

Farem un treball de connexió entre el nostre interior i el que és universal, el cos individual i el cos comú, entre allò físic i allò imaginari, a través d'eines que tenen a veure amb el cos, l'escena i la creació col·lectiva.

- Institut Domènech i Montaner

ATENCIÓ, PERCEPCIÓ I MOVIMENT

COSSOS, FANTASIES I DIVERSITAT

RITUALITATS I GAMIFICACIÓ

TROBADES ENTRE DOCENTS I ARTISTES

al Graner (c/Jane Addams 14-16)
i/o ONLINE

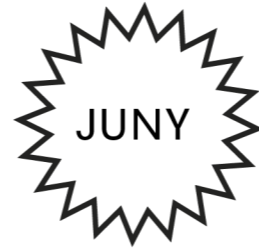
* Presentació Zones de contacte 20-21

* Sessió d'eines metodològiques i pràctica corporal

* Tancament del programa

SESSIONS DE TREBALL AMB artefactum

PROGRAMA EDUCATIU DEL GRANER, CENTRE DE CREACIÓ DE DANSA I ARTS VIVES

AMB EL SUPORT DEL PLA DE BARRIS DE LA MARINA

